

Nr 78.

Av herr **Werner**, om skrivelse till Kungl. Maj:t angående återupptagande av den avbrutna undersökningen rörande bolags jordförvärv och enskilda personers större jordinnehav i mellersta och södra delarna av riket m. m.

Nedanstående motion, väckt av herr C. Lindhagen vid 1917 års riksdag, bifölls av andra kammaren men avslogs av första kammaren. På grund härav framföres motionen åter vid innevarande riksdag.

Under de sista två årtiondena har jordfrågans alla detaljer framförts till statsmakternas bedömande. Det gives väl knappast någon detalj, som ej gjort sig påmind. Man hade då kunnat hoppas ett intresse från statsmakternas sida att lägga några större grepp på saken och skänka den någon enhetlig behandling. Detta har emellertid alltjämt avvisats. Men de intresserade hava dock förväntat, att förr eller senare måste det i alla fall ske.

Denna förväntan har emellertid under den sista tiden alldeles slagit fel. Det förhåller sig tvärtom så, att icke ens de många detaljerna väcka någon vidare uppmärksamhet. Allt lägges på hyllan och försjunkar i glömskan.

Under så nedslående förhållanden är det icke mödan lönt att komma igen med det hela. Man får börja om igen från början, väcka liv igen i de bortdomnade specialfrågorna och fästa uppmärksamheten ånyo först på det, som kan vara mest brådskande.

En sådan överhängande angelägenhet är frågan om bolagsförvärvens utbredning i södra och mellersta delarna av landet samt i vad mån jordbrukets utveckling samt befolkningens frihet och framtidsmöjligheter äventyras därigenom. Dit hör också en undersökning om enskilda personers större jordinnehav i nämnda delar av riket, i den mån sådant innehav kan verka avsevärt till men för jordbrukets utveckling och ortsbefolkningens berättigade intresse.

Andra kammaren har riksdagarna 1907, 1908, 1909, 1910 och 1911

uttalat sig för en sådan undersökning, och den 30 december 1911 tillkallades två och längre fram tre sakkunniga för att inom justitiedepartementet biträda vid nämnda utredning. De sakkunniga erhöilo först uppdrag att sysselsätta sig särskilt med Värmlands län och hava därom givit två betänkanden. Sedermera har emellertid vidare sysslande med denna angelägenhet blivit av den nuvarande regeringen nedlagd av någon anledning, som jag ej känner närmare. Något samråd med de sakkunniga kommer naturligtvis icke alls i fråga. Förmodligen ansågos utredningskostnaderna i stället böra disponeras för krigsberedskap.

Uti det sista betänkandet om Värmland finnes fogad en bilaga, innefattande en preliminär »statistik över aktiebolags fastighetsinnehav i mellersta och södra Sverige år 1910 jämte en summarisk jämförelse med fastighetsinnehaven 1885, 1895, 1900 och 1905». För min del synes mig någon vidlyftigare utredning i dessa frågor ej vidare behöfelig sedan principerna för ett ingripande fastslagits genom norrlandslagstiftningen samt förhållandena måste vara tämligen enahanda, där sådana fastighetsförvärv äro rådande. Andra hålla kanske före, att man även i fortsättningen behöver gå till en undersökning, som närmar sig den omfattning, vari utredningen skett, beträffande Norrland och Värmland. Huru härmed än må förhålla sig, synes det mig ej kunna försvaras, att på sätt som sker på många orter bondebefolkningen går starkt tillbaka och ersättes med bolagsarrendatorer utan något som helst skydd av lagstiftningen, likom det icke heller kan vara riktigt att undanskjuta all undersökning av förhållandena på de stora godsena.

På grund härav nödgas jag hemställa,

att riksdagen ville anhålla, att Kungl. Maj:t måtte återupptaga den avbrutna undersökningen rörande omfattningen av bolags jordförvärv och enskilda personers större jordinnehav i mellersta och södra delarna av riket samt i vad mån berörda jordförvärv i olika avseenden kunna anses verka avsevärt till men för jordbrukets utveckling och ortsbefolkningens berättigade intresse, ävensom för riksdagen framlägga de förslag till lagstiftning eller andra åtgärder, som av berörda undersökning föranledas.

Stockholm den 25 januari 1918.

Alfr. Werner.

